समुदायाभिधानस्य वक्रोक्त्यनभिधानतः ॥ ८७ ॥" इत्यभिहितम् । काव्यप्रकाशे दशमे मम्मटेनापि—'एवंविधविषयेऽतिशयोक्तिरेव प्राणत्वेनावतिष्ठते यां विना प्रायेणालंकारत्वायोगात् । अत एवोक्तम्' इत्यभिधाय सैषा सर्वैवेति भामहश्लोकः प्रमाणत्वेनोपन्यस्तः । एते आक्षेपादयः षड् उद्भटेन द्वितीयवर्गे लक्षिताः । अथ यथासंख्यम्, उत्प्रेक्षा, स्वभावोक्तिः, इत्यलंकारत्रयी दर्शिता । सेयमौद्भटीये तृतीयवर्गे 'यथासंख्यमथोत्प्रेक्षां स्वभावोक्तिं तथैव च । अपरे त्रीनलंकारान् गिरामाहुरलंकृतौ ॥' इत्यादिना निरूपिता । अपरे इति कथनं भामहाभिप्रायेणापि । तृतीयपरिच्छेदे—'प्रेयो रसवदूर्जस्वि पर्यायोक्तं समाहितम् । द्विप्रकारमुदात्तं च भेदैः श्लिष्टमपि त्रिधा ॥ १ ॥ अपह्नुतिं विशेषोक्तिं विरोधं तुल्ययोगिताम् । अप्रस्तुतप्रशंसां च व्याजस्तुतिनिदर्शने ॥ २ ॥ उपमारूपकं चान्यदुपमेयोपमामपि । सहोक्तिपरिवृत्ती च ससंदेहमनन्वयम् ॥ ३ ॥ उत्प्रेक्षावयवं चान्ये संसृष्टमपि चापरे । भाविकत्वं च निजगुरलंकारं सुमेधसः ॥ ४ ॥' इति त्रयोविंशतिमलंकारानुद्दिश्यैषां विमर्शः । इह प्रेयआदयः श्लिष्टपर्यन्ताः सप्तालंकारा औद्भटीये चतुर्थवर्गे । उपमारूपकं विहाय अपह्नुतिमारभ्य परिवृत्तिपर्यन्ता दशालंकाराः पञ्चमवर्गे । उपमारूपकस्य तु—"उपमानेन तद्भावमुपमेयस्य साधयत् । यां वदत्युपमामेतदुपमारूपकं यथा ॥ ३५ ॥ समग्रगगनायाममानदण्डो रथाङ्गिणः । पादो जयति सिद्धस्त्रीमुखेन्दुनवदर्पणः ॥ ३६ ॥" इति भामहोक्तं लक्षणं लक्ष्यं च । उत्प्रेक्षावयवं विहाय शिष्टाः षष्ठवर्गे । उत्प्रेक्षावयवस्य तु—"श्लिष्टस्यार्थेन संयुक्तः किंचिदुत्प्रेक्षयान्वितः । रूपकार्थेन च पुनरुत्प्रेक्षावयवो यथा ॥ ४७ ॥ तुल्योदयावसानत्वाद्गतेऽस्तं प्रति भास्वति । वासाय वासरः क्रान्तो विशतीव तमोगृहम् ॥ ४८ ॥" इति भामहीये लक्षणोदाहरणे । एष उपमारूपकं च काव्यालंकारसूत्रेषु वामनेनापि सूत्रितम्—'तद्भेदावुपमारूपकोत्प्रेक्षावयवौ' । (५ अधिक. १ अध्या० ३१ सू.) तच्छब्देन संसृष्टिः । उपमाजन्यं रूपकमुपमारूपकम् । उत्प्रेक्षाया हेतुरलंकारे उत्प्रेक्षावयवतः । अवयवेन आरम्भको लक्ष्यते । अथ 'आशीरपि च केषांचिदलंकारतया मता' इत्युक्तम् । द्वितीयतृतीययोस्त्रिचत्वारिंशदलंकृतयः ४३ । **उद्भटालंकारे** (काव्यालंकारसंग्रहे) तु पुनरुक्तवदाभासः, छेकानुप्रासः, लाटानुप्रासः, संकरः, काव्यहेतुः (काव्यलिङ्गम्) काव्यदृष्टान्तः (दृष्टान्तः) इत्येतेऽलंकारा अधिकाः । दण्डिनः **काव्यादर्शे** तु न कश्चन नूतनोऽलंकारः कल्पितः । वस्तुतो भामहाशय एव महत्या वाचोयुक्त्या भामहोक्तितोऽपि सरसया सूक्त्या परिष्कृतो दृश्यते । विशेषतो लक्ष्यभूतविषयस्तु तत्तच्चक्रे नियन्त्रितश्च । रुद्रटस्य **काव्यालंकारे** तु 'वक्रोक्तिरनुप्रासो यमकं श्लेषस्तथा परं चित्रम् । शब्दस्यालंकाराः श्लेषोऽर्थस्यापि सोऽन्यस्तु ॥' (२ अध्या. १३ आ.) इति वक्रोक्तिप्रभृतयः पञ्च शब्दालंकारा यथोद्देशं मीमांसिताः । एषा वक्रोक्तिः पूर्वतो भिन्ना । श्लेषोऽपि शब्दार्थाभ्यां विशकलितः । सर्वत्र मौलिकविषयाभेदेऽप्यवान्तरभेदो जागर्त्येव । अथ वास्तवौपम्यातिशयश्लेषाणां चतुर्णां विशेषतया यावदर्थालंकाराणां क्रोडीकरणम् (छा. ५०१ पृ.) । तत्र सहोक्तिः, समुच्चयः,